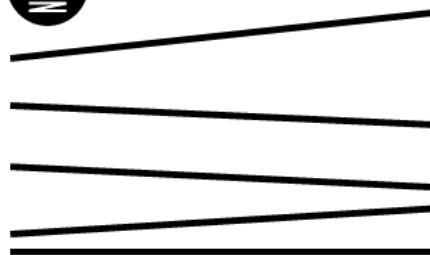

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Homer.; ved S. Meisling og F. C. Petersen.

Homers Iliade : Tredie og fjerde Sang : En

Prøve af de samtlige homeriske Sange

København : trykt hos Andreas Seidelin, 1810

xxiv, 69 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

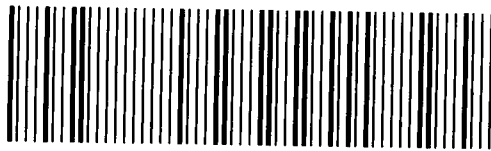
Homere

Ilade

8. 4. Sang

48, - 4.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023199506

Homers Iliade.

Tredie og fjerde Sang.

E n P r ø v e

af

de samtlige homeriske Sange

ved

Dr. S. Meisling og F. C. Petersen.

Kjøbenhavn, 1810.

Trykt hos Andreas Seidelin,

Store Kannikestræde, No. 46,

1770

1770

1770

1770

1770

1770

1770

Det klassiske Studiums

Ynder og Beskytter

Dr. Daniel Gotthilf Moldenhawer,

Statsraad, Medlem af den kongelige Direktion for Universitetet og de lærde Skoler, Overbibliothekar ved det kongelige Bibliothek, Ridder af Dannebrog

helliges

dette Forsøg

af

Forfatterne.

THE UNITED STATES OF AMERICA

DEPARTMENT OF THE INTERIOR

BUREAU OF LAND MANAGEMENT

WILLIAM H. HARRIS, Director
WASHINGTON, D. C. 20250
OFFICE OF THE ASSISTANT DIRECTOR
WASHINGTON, D. C. 20250

REPORT

NO. 1

1961

I n d h o l d.

Side

Fortale af Petersen	I
Iliadens tredje Sang af Meisling	I
Iliadens fjerde Sang af Petersen	33

1913

1913

1913
1913
1913

F o r t a l e .

Oversættelses Kunstens høieste Maal er: at frembringe troe, rigtige, og allene under denne Betingelse, sande og skønne Billeder af Landsprodukter, skrevne i fremmede Sprog; Billeder, der ligesom i et Speil vise os det oversatte Kunstværk i dets oprindelige Form, og hele Eiendommelighed. Kienderen skal nyde det samme, som han nød i Originalen, udtrykt paa samme Maade, kun i et andet Sprog, og med de deraf flydende uundgaaelige,

ei tilfældige, og arbitraire Uligheder. Iffekienderen skal deraf kunne danne sig et Begreb om det oversatte Kunstværks Natur i dets hele Omfang. Saaledes stræber Oversætteren at gienføde sit Forbillede, og hans Værk kan heel vel sammenlignes med Malerens, som efterligner et Arbeide af en udmærket Mester, og hvis Sjæls hele Opmærksomhed er henvendt paa, med de samme Farver, at efterligne ei enkelte Træk, ei dette eller hiint Parti, men det Heele med alle dets enkelte Deele, for at opnaae den høist muelige Liighed. Paa samme Maade søger da ogsaa den Oversætter, som kiender Kunstens Væsen og Formaal, i sit eiendommelige Sprogs Organ, tro som et Echo, at gientage, hvad en fremmed Genius, i fremmede Toner, selv fra de fierneste Lider tilraaber ham. Kun under disse Betingelser er det mueligt, at hans Værk virkelig kan vorde et Kunstværk, en sand Oversættelse; og ikke bør det henregnes til den nyere

Lids ringeste Fortienester, at have gjort mærkelige
Fremskridt i denne Kunst.

Ovenstaaende gielder om Oversættelser af et-
hvert Kunst-, ethvert Genieværk, overhovedet om
ethvert Værk, som fortienet, at man derpaa an-
vender synderlig Flid og Omhu. Det gielder
fornemmelig om Oldtidens Skribenter, og lettelig
indsees det, hvormeget disse Grundsætninger af-
vige fra deres, som ansee det for tilstrækkeligt,
ja vel endog stundom foretrække, at en Oversæt-
telse, selv af Oldtidens Forfattere, fremstiller no-
get omtrent Originalen lignende, i alt Fald dens
Tanker, Forestillinger, med et Ord dens Indhold,
ubekymrede om Formen er den samme eller ikke.
Og dog maa enhver, som kiender, og begriber det
klassiske Hedenold, tilstaae: at denne Synspunkt
er vrang, saaledes at betragte hine Mønsters
Form, som noget Tilfældigt, Uvæsentligt, da
tværtimod Formen paa det nøieste er sammensmeltet

med det indre Bæsen, og aldrig bør tabes af Sigte af den, som klart og tydeligt vil fatte den klassiske Oldtids Skrifter i deres Eiendommelighed, hvilken ei fremlyser enten af det Indre eller Ydre særskilt, men kun af begges Eenhed; ligesom der til Ideen om et organisk Heelt udfordres en klar og levende Anskuelse ei blot af Sjæl eller Legeme enkelt, men af begge i deres fuldendte Eenhed.

Hvad der nu gielder om hine Forsattere i Almindelighed, gielder vistnok tillige i den strengeste Betydning om de homeriske Sange. Overalt, hvor Videnskaber og Kunster blomstrede, vare disse Digte bestandig en vigtig Gienstand for Videnskabsdyrkerne, Kunstnerne og Kunstelskernes Beundring og Undersøgelser; men først den senere Tid lykkedes det, at udbrede et klarere Lys over disse forhen dunkle Gienstande. Mange have forsøgt at oversætte Homer i de nyere Sprog; og saa interessant det end kunde være at følge denne

Kunst igiennem sine forskiellige Udviklingsgrader, saa kunne dog fleres, f. Ex. P o p e s og D a c i e r s travesterende Paraphrafer nu til Tids ikke tilbrage sig vor synderlige Opmærksomhed. I Tydskland udkom allerede 1538 en Oversættelse af Odysseen, hvis Forfatter var en Magister Schaidenreisser, med Tilnavn Minervius, Byskriver i München *). Siden forsøgte Flere at oversætte deels det Hele, deels enkelte Dele, men først efter Midten af forrige Sekulum begyndte flere udmærkede Mænd: B o d m e r, S t o l b e r g, B ü r g e r og B o ß at bearbejde og benytte det tydske Sprogs Fortræffelighed til Grækerne Efterligning. B o d m e r bragde det imidlertid ikke vidt, hans Kandskraft var svækket ved hans høie

*) Paa Titelbladet af denne læses; "Es seynd die allerzierlichsten und lustigsten Bücher des eltesten Kunstreichsten Vatters aller Poeten Homeri von der zehenjåbrigen Irrfabrt des weltweisen griechische Fürsten Ulyssis..". Denne Oversættelse oplevede flere Oplag.

Alberdom, og dette Arbeide kræver mere end blot
 god Villie. Stolberg, i sin fuldeste Kraft, var
 heldigere; men fulgte ei strænge og sikre Grund-
 sætninger, han er i det Hele utro og usiagtig,
 og søgte at gribe Anden uden strængt at have
 Formen for Die. Hvorfor ogsaa Bürger har Ret,
 naar han siger om Stolberg, at han vel flyver i
 samme Retning som Homer, men ikke i den samme
 Bane, og skriver ofte ud til flere Sider. Bür-
 ger prøvede først at oversætte Homer i Tamber,
 han troede, at Homer fuldkommen vel kunde over-
 sættes i dette Versemaal; og nægtede med Her-
 der tydske Hexametres Mulighed. Men senere
 forandrede Bürger denne sin Overbeviisning, prø-
 vede at oversætte Homer i Hexametre og indsaae
 nu sin forrige Vildfarelse. Han holdt sig nøiag-
 tig til Originalens Ord; men hvad der især ud-
 mærker hans Oversættelse er Hjertelighed og Sim-
 plicitet. Dog forledte maaskee tildeels hiin strænge

Tagttagelse af Originalens Ord ham til andre væsentlige Feil imod Formen, som det uharmoniske og uhomeriske i Versebygningen let vil kunne overbevise enhver om. Dog bør det naturligviis ikke glemmes: at det tydske Sprog, fornemmelig i metrisk Henseende, dengang langt fra ikke var saa uddanet, som det senere er blevet, især ved Bopæes Bestræbelser; hvem det endelig lykkedes at bekæmpe disse Vanskeligheder, og at udarbejde sin Homer, som med rette kan siges at have giort Epoche ei blot som Oversættelse af Homer, men overhovedet i Oldtidens Studium og Behandling. Paa Dansk kiender jeg foruden Baggesens Oversættelse af Iliadens første, en Deel af anden, og Odysseens to og tyvende Sang, samt en Oversættelse af de tre første Bøger af Iliaden i Alexandrinere, ingen metrisk Oversættelser.

Enhver, som vilde studere de forskjellige Oversættelser i forskjellige Sprog, vilde paa denne his

storste Wei let komme til tydelig Erkiendelse af
 dette Arbeides Vanskelighed. Men denne Erkien-
 delse frembyder sig nærmere ved Betragtning af
 Sagens egen Natur. Hvor himmelviid er For-
 skielligheden imellem hine Tider og vore! Hvor
 forskiellig det Liv, som aander i hine Sange fra
 den Tingenes Orden, hvori vi nu til Dags leve!
 ja, denne Ulighed er saa stor, at den, som ei be-
 sidder Landsbøielighed nok til at forlade, og glem-
 me, hvad der nærmest bevæger sig om ham, alde-
 les ikke vil kunne henseætte sig i, og nyde disse
 Mindesmærker fra en barnlig poetisk Naturperiode.
 Hans Beundring støtter sig enten blot paa Auto-
 ritet, eller han maae tilstaae: at den Mydelse,
 hvorom han hører, er ham fremmed og ubekiendt.
 Det Naturlige var dengang poetiskt, og det Poe-
 tiske naturligt; Mytherne, og den heroiske Tids-
 alders Bedrifter udtalte sig i yppig Rigdom, og
 Overflødighed giennem de gudbegeistrede Barder.

Ofte see vi i vore Dage Digteren i indvortes Strid med sit Værk, at kæmpe med Stoffet, for at danne det til et harmonisk Heelt; — ikke saa i Homeridernes Dage! Da fiendtes ingen Strid imellem Stof (Materie) og Formen; af den indre Eenhed udstømmede Digternes Sange i riig Mangfoldighed, som Kildevældet reent og ublandet af Jordens Skød, endskiøndt vel mange Aarer, skjulte for vort Blik, have samlet sig til dette ene Udspring. At dette ei sigter til at nedsætte Nutidens Digte er klart, sligt vilde være en Daarlighed. Geniet yttres sig til enhver Tid lige høit, ædelt og stort, skjøndt i de forskjelligste Farver og Forhold; og om disse er det jeg her taler. For dem, som have dannet sig et klart Begreb om hiin episke Tidsalder, og de Mindeesmærker af den, som igiennem Tidernes Løb ere bevarede, behøver jeg ei at anmærke, hvor forskjellig den episke Eenhed er fra den dramatiske; ikke heller behøver

jeg for saadanne at gjøre opmærksom paa, af hvor
 mange episke Bestanddele disse Sange bestaae,
 af hvilke ofte selv de mindste Dele udgiøre særregne
 fuldstændige Epopæer og Episoder af Epopæer;
 eller hvor klart det er, at disse Sange ei kunne
 være een Mands kunstudarbejdede Værk. — Jeg
 har ovenfor bemærket, at denne Tidernes Ulighed
 gjør det vanskeligt for mange at hensejtte sig i
 hiin Tidsalder's Aand; men hvor meget vanskelig-
 gere maae det da ikke være, igien uforsfættet at
 fremstille og gienføde, hvad man af dem har mod-
 taget og nydt! — Endnu staaer tilbage at omtale
 en anden Vanskelighed, som oprinder af Spro-
 genes Forskiellighed. Hvad der dengang udtalte
 sig i et riigt, bøieligt, og som i en mild Strøm
 henslydende Element, skal nu tolkes i Sprog,
 som, langt ud over deres poetiske Barndom, ere
 uddannede, og ombannede under saa ulige Om-
 stændigheder, Sæder og Skikke. Denne Vanske-

lighed kan kun hæves Kunst, og kun ved denne kunne vi gienvinde det Naturliges tabte Paradiis. Oversættelseskunsten er en stedse fremskribende Kunstudvikling, en Opgave, som vel ingen nogensinde fuldkommen vil kunne løse, og den enes Arbeide bestaaer saaledes heel vel ved Siden af den andens. Enhver som føler Kald dertil, fremlægge da sin Skicero paa Kunstens Alter, og man erindre sig hvad Hesiodos siger i *Εργα καὶ Ἡμέραι*, 361 = 362.

”Dersom en liden Deel du føie vil til en liden,
 Og det hyppigt du gjør, da snart noget stort skal
 det worde.“

Saa betydelige disse Vanskeligheder nu end monne være, saa bør dog intet andet Formaal erkiendes, og mislykkes endog Arbeidet for den, som stræber efter dette Maal, da er det dog alligevel i sig selv interessant og selobelønnende, som et høist gavnligt Middel til egen Uddannelse.

De derimod, som ei have dette Maal for Øie, kunne ei følge nogen sikker Regel, men drages snart hid, snart did, og ville de ovenikøbet rette sig efter Nutidens Begreber, nødes de naturligviis til, enten ganske, eller dog for en stor Deel at tabe Oldtiden af Sigte. De frembringe maaſkee noget som ligner Oldtiden, men ei det bestemte individuelle Værk, paa hvis nøiagtige Efterligning deres hele Flid og Omhye burde være henvendt. —

Hvad de Friheder angaaer, som en Oversætter uden at overtræde disse Grundprincipier, kan tillade sig, maae det være nok her i Forbigaaende at bemærke, at man undertiden ved Opoffrelse af en eller anden mindre væsentlig Ting, og ved tilsyneladende Utroſkab kan bevare noget mere Væsentligt og opnaae større Sandhed. Saaledes for Exempel, naar Nødvendigheden byder, at bruge et i Tidens Aand eensbetydende Ord eller Navn

istedetfor et andet; naar det kun skeer efter modent Overlæg, ei ubesindigen og uden Grund.

Høiligen maae Homers Oversætter vogte sig for at ville udpynte, forskønne og forherlige sin Original; hvilken vrang Bestræbelse vel kan være et Middel til at gjøre Arbeidet lettere, ja vel endog behageligere i manges Munde, men som uundgaaeligen misleder Oversætteren, og forringer hans Arbeides virkelige Værd. Det være mig blot tilladt at nævne et Misgreb, som denne Behandlingsmaade lettelig forleder til, nemlig: at virgilisere Homer, hvilket ingenlunde kan skee uden ved at opoffre dennes Naturensold for hiins kunstige rhetoriske Pyntelighed. Beshynderligt nok er det, at mange ansee slig Udpyntning som noget saare fortienstligt; de mene endog, at det er vanskeligere saaledes at omforme og modernisere

de homeriske Sange, end at bevare deres barnlige naive Natursimplicitet uforvandsket, uden fremmede Tilfætninger; da tværtimod sliq Forstignelses Lyst useilbarligen vidner, deels at Oversætteren ei klart nok har fattet de homeriske Digtes Eiendommelighed, og deels røber Mangel paa Evne. Med Sikkerhed lader sig da antage at denne Forstignelses Lyst er større, jo mere vildfarende Begreberne og jo svagere Evnerne ere.

Ligeledes bør man vogte sig for at misledes af den vildfarende Mening at et Udtryk i Homer staaer istedetfor et andet, og at der forekommer uegentlige Udtryk og hyppige Græcismer, som bør omskrives. Vel er det sandt at saadant fandt Sted i den senere Tid, da man beholdt den tidligste Oldtids Udtryk, oftest i afledede og uegentlige Betydninger; men uden al Tvivl forstod man

dem i den homeriske Lidsalder i den oprindelige og egentlige Betydning; de vare characteristiske Gien- dommeligheder, hvilke en Oversætter overalt, hvor det er mueligt, bør beholde. Saadanne ere for Exempel *εὐχεται εἶναι* — *βωπις ποτνιῶ* *Ἡρη* — Ud- jektivet *φίλος*, som *φίλοι ἑταῖροι* — *οἱ ἀμφί*, o. a. f.

Det helleniske Sprogs Rigdom paa Par- tikler er saa stor, at intet nyere Sprog kan modtage og udtrykke den; men maaskee giver net- op denne Omstændighed hist og her Oversætteren Ret til en friere Brug af disse, endog hvor de ei monne findes i Originalen, naar han derved kan gøre sin Oversættelse i Grunden troere og sandere, end det ved Fornægtelsen af denne Frihed vilde være mueligt.

I Oversættelsen at beholde de spondæiske Vers — saadanne, hvor femte Fod er en Spondæ

istedetfor en Daktyl — er rigtig nok deels vanskeligt undertiden, og deels vilde det vel endog stundom være mueligt at opnaae større Belklang i Verset, ved Tilfidesættelsen af denne Regel; dog have vi troet saa vidt mueligt heri at burde være Originalen troe, endskiøndt vi vel vide at B o s ei har paalagt sig denne Evang, men bruger spondæiske Vers efter egen Bequemmelighed uden Hensyn til om de forekomme i Originalen eller ikke.

Det er nødvendigt at den Oversætter, som følger de her fremsatte Regler undertiden maae bruge uvante, vel stundom noget dunkle, og især i Begyndelsen stødende Konstruktioner og Bindinger. Det er Pligt heri at vogte sig for Bildfarelser og Misgreb; endskiøndt vel neppe alt, som ved flygtigt Biekast synes saaledes, virkelig fortjener Navn deraf. Ingenlunde bør vi modsætte os

Udviklingen af denne vort Sprogs Bøielighed, da det langt mere end mange andre Sprog i forskellige Retninger kan modtage en harmonisk Uddannelse. Snarere bør vi prise os lykkelige, at vort Modersmaal ei er affialet ved slavisk indskrænkende Regler og Vedtægter, som hindrer og vanskeliggør enhver Mandens frie og ædlere Uttring.

Disse ere de Grundsætninger, som vi troe at enhver Oversætter af Homer stadigen bør have for Øie; vi have anseet det for nødvendigt forteligen at meddele vore Læsere dem; da det ved ethvert Arbeide af denne Art er vigtigt at kiende de Regler, Forfatterne have fulgt, og da vi ei med Grund kunne antage dem at være almindeligt bekiendte og vedtagne. At bidrage, hvad der staaer i vor Magt til engang at berige vort Fædrelands Litteratur med en dansk Homer, har alt længe

bæret et af vore kærester Dnster. Vi have valgt Iliadens tredje og fjerde Sang, fordi vi troede det passende til denne Prøve at vælge tvende i Originalens Versemaal endnu ikke oversatte Sange; især er Valget aldeles tilfældigt. Vi selv betragte dette Arbejde, som et Studium til en Oversættelse af Homer, og saaledes ønske vi da ogsaa, at det maatte modtages og bedømmes af andre.

Homers tredie Rhapsodie.

Men da de ordnede stod nu rundt om Drot-
terne alle,
Ginge de Troer frem med Larmen og Raab, som
Fugle;
Ret som fra Tranernes Flok gienlyder et Skrig udi
Luften,
Hvilke, naar bort de fra Vinteren flye og uen-
deligt Regnskyl,
5. Flyve med larmende Skrig hen over Okeanos'
Strømme,
Mod de pygmæiske Mænd medbringende Myrden
og Dødsbud,
Naar i den dæmrende Luft de føre den truende
Feide.
Hinc drog tausé frem, Achajerne, aandende
Kamplyst,
Alle heel lystne i Hu, hinanden i Strid at
hjelpe.

10. Som naar om Biergenes Top Sydvinden
 udbreder en Taage,
 Ikke for Hyrderne fæer, men for Tyvene bedre
 end Natten,
 Og man kan vine saa langt, som en Steen man
 mægter at kaste;
 Saadan fra Fodderne op Sandstøvet sig hæved'
 som Uveir
 Medens de gik, og i Hast hendroge de heelt over
 Sletten.

15. Men da de nu tæt nærmede sig, og drog
 mod hinanden,
 Gik blandt Troerne frem den gudlige Helt Alex-
 andros;
 Paraderens Skind han om Ryggen baer, og den
 krummede Bue,
 Samt sit Glavind; dertil to Spyd vel hvæssed'
 med Kobber
 Svang han og fordred' til Kamp Achæernes samt-
 lige Bedste,

20. Modsat i Kamp at mødes med ham udi skræffeligt
 Sværdslag.

Men da han mærkede ham, den stridklære
 Helt Menelaos,
 Fremmest at vandre foran i Skaren med vældige
 Fremstridt;
 Ret som en Løve er glad, naar han træffer en
 Krop som er vældig,
 Findende enten en Hiort med Taffer hvad eller en
 Wildgeed

25. Naar han er hungrig; thi gridst han æder, om
 ogsaa omkring ham
 Farer den hurtige Hund, og de blomstrende Unger-
 Evende;
 Saa Menelaos blev glad, da den gudlige Helt
 Alexandros
 Han med sit Die saae; nu ventet' han Hævn paa
 sin Voldsmand.
 Hurtig da ned fra sin Bogn udi Rustning sprang
 han til Jorden.

30. Men da han mærkede ham, den gudlige Helt
 Alexandros
 Vissende sig blandt de første, af Skræk hans Hierte
 blev truffet,
 Og udi Bennernes Hær foer han ind, undvigende
 Døden.
 Net som naar en, der en Slange saae, sig vendte
 og flygtet'
 Dybt udi Biergenes Krat, og en Skælven indfoer
 i hans Lemmer,

35. Atter han vendte sin Fod, og en Bleeghed dækket'
 hans Kinder;
 Saa gik han atter ind, iblandt Skarer af stridbare
 Troer,
 Skrækket af Atreus Søn, den gudlige Helt
 Alexandros.
 Hector som vinede ham, saa skældte med haa-
 nende Tale:

Ulle; af herlig Gestalt; Dvindgale! du onde
 Forfører!

40. Gid du var aldrig født, eller og var død uden
Kone!

Sligt jeg mig ønskede før; og saadant vel ogsaa
var bedre,

End saaledes at vorde til Spot, og forhaanes af
andre.

Sikkert udbryde i jublende Haan haarfagre
Achajer,

Menende du i Strid er bedst, fordi du er
herlig

45. Af Gestalt; dog er i dit Sind ei Kraft eller
Styrke.

Mægted' vel du en flig, paa Havet henvan-
drende Skibe

Seglende hen over Bølgen, dig vælgende herlige
Roersfolk,

Blandet med fremmede Mænd, at rane en ynde-
rig Qvinde

Ud fra det apiske Land, en Brud for frigeriske
Helte!

50. Du! for din Fader en Sorg, for vor Bye og hele
vort Folkslag;

For vore Fiender en Fryd; for dig selv foragtelig
Gangjir!

Hvorfor vented' du ei paa den stridkiære Helt
Menelaos?

Kiende du skulde fra hvem du har ranet den blome-
strende Kone!

Da hjalp dig Citharen ei; med samt Aphrodites
Foræring,

55. Ikke dit Haar, din Gestalt; naar du først dig
vælted' i Støvet.

Gene for ængstlige ere de Troer; thi ellers alt
længe

Var du i Steenkiortel klædt, for alt det ondt du
har udført. —

Ham giensvarede saa den gudlige Helt Alexan-
dros:

Hector! med fuldelig Skæl du jo dabled' mig, ei
uden Årsag;

60. Altid dit Hjerte er stærkt, som Dren, kan aldrig
betvinges,

Som gaaer igjennem Veed, ubi Værkmandens
Haand, der med Snille

Hugger til Skibene Træe, og forsøger Arbeiderens
Styrke;

Saa er der og i dit Bryst et ubetvingeligt
Hjerte.

Ei Aphrodite, hiin gyldnes, den hulde Foræring
du dable!

65. Thi man forkaste ei bør de Gunders høitærende
Gaver,

Som de forlene os selv, friraadig sig ingen er-
hverver. —

Wil du nu derfor, at jeg skal i Kamp fremtræde,
og stride,

Standt da det øvrige Folk; de Troer og alle
Achajer;

Derpaa i Kreds en du mig og den stridklære Helt
Menelaos

70. Sætte for Helena selv og det samtlige Gods udi
Kampen.

Hvilken af os kan forskaffe sig Seier og vorde
den bedste,

Lage alt Godsæt til sig, samt Qvinden, at føre til
Hiemmet.

J, naar der først er Venskab og tro Samdræg-
tighed sluttet,

Skal udi Troja boe, det frugtbare; hine skal
segle

75. Til hestnærende Troja, Achaja med deilige Qvin-
der. —

Sligt var hans Ord, men Hector blev glad,
da han hørte hans Tale.

Gik saa imellem dem frem, og standsed' de troiske
Skarer,

Gribende midt om sit Spyd; da flux de standsede
alle.

Ham dog angrebe endnu med Spyd de haarfagre
Achajer,

80. Sigtede alle med Pille paa ham, og kasted med
Stene.

Høit da opløsted' sin Røst de Heltes Drot Aga-
memnon:

”Standser, argiviske Mænd! ei kaster achajiske
Helte!

”Thi han jo ønsker at sige et Ord, Hielmysteren
Hector.” —

Sligt var hans Ord; men hine holdt op med
Kampen og bleve

85. Hurtigen tause, men Hector dem saa tiltalede
begge:

”Hører af mig, Trojaner og velbeskiente
Achajer!

Alexandros Ord, over hvem vor Tvistighed op-
stod.

Alle de andre Troer han byder og alle
Achajer,

Her deres skjønne Waaben at lægge paa frugtbare
Mark;

90. Mens udi Kredsen han selv med den stridkiære
Helt Menelaos

Ene om Helena vil og de samtlige Rigdomme
kiæmpe.

Hvilken af dem kan forskaffe sig Seier, og vorde
den bedste

Tage alt Godset med sig, for, med Qvinden at
føre til Hiemmet,

Medens vi andre vil Vennskab og tro Samdrægtig-
hed slutte.

95. Eligt var hans Ord; men alle med eet for-
bleve i Taushed;

Dog begyndte tilsidst hiin Helt udi Kamp Mene-
laos:

Hører nu og paa mig; thi især Bedrøvelse
trænger

Ind i mit Sind; dog nu, jeg troer, som Ven-
ner adskilles

Argos' og Troja's Folk; I! som først udstode
saa meget,

100. For min Uenighed og Alexandros' onde Be-
drifter.

Hvilken af begge to Dødslod og Skæbnen be-
stemtes,

Lad ham døe; men I andre i Fred adskiller Jer
hurtigt.

Bringer nu Lam; det ene af hvid, det andet af
sort Lød

Til Helios og Ge; til Zeus vi vil bringe et
andet.

105. Bringer og Priamos hid, den stærke, at slutte
vort Forbund

Selv; da af alle hans Børn er hver bundbrudnen
og utro,

At vi ved Troløshed ei Zeus' sluttede Forbund
frænke.

Altid hos yngre Mænd deres Sind afvejer
ufastidigt;

Men er en Olding med, han Fortids Sager og
Fremtids

110. Noie beseer; for at bedst det i alt kan vorde dem
begge.

Saa var hans Ord; da frydede sig Achajer
og Troer,

Haabende nu at fries for de sorgmedbringende
Kampe.

Hestene stilled' de op udi Rader, og stege fra
Vognen,

Førte sig Vaabnene af, og lagde dem hos sig paa
Jorden;

115. Tæt ved hinanden dog; thi kun smat var Mar-
ken imellem.

Hector derefter til Byen udsendte nu tvende
Herolder,

Hurtigen hen for at hente ham Lam, samt Pria-
mos kalde.

Ogsaa Ealthybios sendte hiin mægtige Drot
Agamemnon

Med til det rummende Skib at gaae; og befoel
ham at hente

129. Herhid et Lam; og han lod hiin mægtige Drot
Agamemnon.

Fris til Helena kom, den hvidarmed' Kvinde,
som Budskab,

I hendes Frænkens Gestalt, som var gift med
Antenoriden,

(Hvilken Antenor besad, hiin mægtige Drot
Pelicaon)

Thi iblandt Priamos' Døttre Laodike var yndigst
i Skabning.

125. Hende i Hjemmet hun fandt, hvor hun Bæven,
den mægtige, flænged,

Dobbelt og funklende skönt; hvori talrige Kampe
hun virked'

Mellem hestvingende Troer og de fobberiklædte
Achajer,

Som de for hendes Skyld udstod' under Krigs-
gudens Hænder.

Da hun ved hende stod, saa begyndte raskføddede
Fris:

130. Nærm dig mit elskede Barn; for de gudlige Vær-
ker at skue
 Af de hestvingende Troer, og de kobberklædte
 Achajer,
 Hvilke hinanden tilforn paaførte kun sorgende
 Stride
 Hisset paa Slætten, og ønsked' i Sind kun dræ-
 bende Kampe;
 Tause nu sidde de der, nu er' deres Krige til
 Ende,

135. Styttende sig paa Skjold, mens de mægtige
 Spyd staae i Jorden;
 Thi Alexandros selv og den stridfiære Helt
 Menelaos
 Vil med de lange Spyd om dig fremtræde i Tve-
 kamp;
 Og hvo der vinder Seier, hans elskede Kone du
 kaldes.

Guden, saa talende, giød hende sødelig Læng-
 sel i Hjertet

150. Efter den første Mand, hendes Bye, samt hen-
 des Forældre;
 Derfor hun hyllede sig vel til med det skinnende
 Linned,
 Gik saa af Kammeret ud, mens de venlige Taa-
 rer nedrulled'.
 Ei var hun ene; thi hende ledsaged' af Tærnerne
 tvende,
 Althra, Pitheos' Datter, og Elymene, mægtig af
 Dine.

145. Strax derpaa nærmed de sig hidhen hvor den scaiske
Port laae.

Alle omkring Priamos, samt Panthoos, dertil
Thymoites

Lampos og Klytion med; Hiketaon, hiin Krigs-
gudens Pode,

Ucalegón og med ham Anténor, forstandige
begge

Sadde her, aldrende Mænd, omkring ved de
scaiske Porte;

150. Ved deres Alder de vare fra Krigen befried', men
i Tale

Vare de vakke endnu, Græshopperne liig, som i
Skoven

Sidde paa Trærnes Grene, og tone med livelig
Stemme.

Saa blandt det troiske Folk de fornemme sadde paa
Taarnet. —

Da de nu Helena saae, som ilede hen
imod Taarnet,

155. Sagte med vingede Ord tiltalte de saadan hin-
anden:

Ei maa man undres, at Troer og de velbe-
steente Achajer

Vil for en saadan Qvinde i lang Tid lide Be-
kymring;

Thi hun forfærdeligt ligner de evige Guder i
Udsyn.

Men endog saa, skjøndt hun yndig er, gid hun
vandre til Skibet

160. At hun for os og Børn ei efterlader Bekym-
ring!

Saadan de talte; men Priamos strax did
Helena kaldte:

Herhíd du komme til mig, min elskede Datter,
og sæt dig,

At du kan see din forrige Mand, dine Frænder
og Venner.

(Ikke er du mig skyldig; thi sligt er kun Guder-
nes Brøde,

165. Som have påsendt mig en sørgelig Krig med
Achajen;)

At du mig denne Helt, med det mægtige Legem,
kan nærne,

Hvem den Achajen er, hiin Kæmper den mægtige,
store.

Vist nok der andre er', som ved Hovedet,
høiere ere,

Dog en saa fager Mand jeg end aldrig har seet
med Diet,

170. Ikke saa mandig skøn; ret en kongelig Hærsker
han ligner.

Helena svarede ham med sit Ord, den gud-
lige Qvinde;

Saa ærværdig du er mig, og frygtelig, elskte
Fader!

Gid at den bittreste Død mig havde behaget, den-
gang jeg

Fulgte herhíd med din Søn, forladende Kammer
og Venner,

175. Dertil mit enesir Barn, og de skionne jævnaldrende Piger.

Men saadant hændte sig ei; nu svinder jeg derfor i Taarer.

Dog vil jeg sige dig hiint, hvorom du har spurgt mig og frittet;

Denne er Atreus' Søn, den mægtige Helt Agamemnon,

Baade en ædel Drot, og dertil en vældig Kæmper,

180. Fordum en Svoger til mig elendige; dengang han var det! —

Saadan hun talte; den Gamle beundrede ham og sagde:

Hældige Atreus' Søn! du Salige! Gudernes Yndling!

Under dit Bydende staae heel mange achajiske Sønner.

Engang jeg vandrede hen til det viintrige Phrygiens Egne,

185. Hvor jeg i talrig Flok saae Phryger, hesttumlende Helte,

Som vare Atreus' Folk, og Mygdons den gudlige Kæmper.

Dengang de slog' deres Leir langs hen med Sangarios' Bredder,

Da var jeg og iblandt Hjælperne med, og taltes iblandt dem

Just den Dag da de kom, Amazonerne, mandbare Møer.

190. Dog ei saa mange de var, som Achajer med spil-
lende Dine.

Næst han Odysseus saae, paa ny saa spurgte
den Gamle:

Nu da, velan! saa besvar mig, min elskede Datter!
hvo hiin er?

Mindre han er udi Hoved end Atreus' Søn Aga-
memnon,

Bredere dog over Bryst, som endog af Skuldre
han synes.

195. Rustningen ligger hos ham paa de alleernærende
Marke,

Mens som en Bædder han selv sig tumler blandt
Mændenes Rader;

Net med en Bædder jeg ligne ham kan, tæt dæk-
ket af Uldskind,

Som i den talrige Hiord, blandt de snehvide Gaar
sig tumler. —

Helena svarede ham igjen, Zeus' avlede
Datter:

200. Han, som er der, er Laertes' Søn, den fløge
Odysseus;

Som iblandt Ithaca's Folk opfostrede, skjøndt
det er bjergigt;

Og udi mangefold List er kyndig, og flygtige
Planer.

Herde tiltalede saa den forstandige Olding
Antenor:

Qvinde! i Sandhed du har udi det udtalet et
sandt Ord!

205. Thi alt engang tilforn kom hid den ædle
Odysseus,

Sendt som et Budskab om dig, med den gud-
lige Helt Menelaos;

Disse jeg gæstede hos mig, og beværte dem hos
mig i Borgen,

Saa at jeg begges Natur fuldt kiendte og listige
Planer.

Da de nu begge stod' indblandet med samtlige
Troer,

210. Mens de stod op, Menelaos sig hæved med bredere
Skuldre;

Dog, naar de begge sad, var Odysseus mere ær-
værdig.

Da de nu begge med Ord og med List os alle
omslænged',

Gra Menelaos udgik der en Tale saa hurtig som
Hjulet,

Kort, men dog inderligt klart; thi aldrig han ta-
lede meget,

215. Feiled ei heller i Ord, endskiøndt han var yngre i
Alder.

Men da han reiste sig op, den paafundsrige
Odysseus,

Stod han, og skuede ned, med sit Blik nedfæstet
til Jorden;

Sceptret han hverken frem, og ei heller tilbage
bevægede,

Men holdt urokket det fast, ret liig den ukyndige
Daler,

220. Saa at man skulde formeent han var vreed hvad
eller en uklog.

Men da sin vældige Røst han derpaa udsendte fra
Brystet,

Samt sine Ord, som var' liig' det vinterligt sy-
gende Sneefog,

Da ingen dødelig Mand fremtraadte i Kamp med
Odysseus;

Heller ei stubsed vi saa, ved Odysseus' Skabning
at seue.

225. Trediegang, da han Njar saae, udfritted' den
Gamle:

Hvad er vel det for en anden Achajer, den vældige,
store?

Høit blandt Argiver han staaer ved sit Hoved og
bredere Skuldre.

Helena, svøbt udi Liin, ham svarte, den gudelige
Qvinde:

Njar det er, den uhyre, et Værn for alle
Achajer.

230. Idomeneus paa den anden Kant staaer iblandt sine
Greter,

Ret som en Gubdom, om hvem staae samled' de
cretiske Drotte.

Ofte beværtede ham den stridfiære Helt
Menelaos,

Hiemme udi vort Huus, naarsomhelst han reiste
fra Creta.

Nu seer jeg alle de andre Achajer med spillende
Dine,

235. Hvilke jeg kiender saa vel, og kunde selv Navnet
nævne;

Evende jeg mægter dog ei at see, kjendt Folkenes
Drotte:

Kastor hiin Hestebevvinger, og Pollux, klopfæg-
tende Ræmper,

Kiødlige Brødre til mig; een Moder undfanged'
os alle.

Mon de ei fulgte herhid fra den yndige Bye Læke-
daimon?

240. Eller mon hid de er' fulgt' paa de Havet omvæn-
drende Skibe,

Men har nu ingen Lyst udi Kamp at træde med
Helte,

Ungstlige ved min Skam, og den mangefold Haan,
som blev min Lod?

Saa hun talte; men dem omsluttet den fæ-
drene Jord alt

I Lækedaimon hist, i de elskede Fædrene Eg-
ne. —

245. Men Herolberne bær' giennem Staden til Guder-
nes Tedsragt

Evende Lam, og den muntrende Biin fremspiret
af Jorden,

Udi en Giedeskinds Sæk. Men den glimrende
Kumme blev baaren

Af Herolden Idaios, med denne de gyldene
Bægre.

Staaende tæt ved ham, med sit Ord han muntreb
den Gamle:

250. Reis dig Laomedons Søn! thi dig fremkalde
de Bedste
Af de hestvingende Troer, og de kobberklædte
Achajer
Med til Sletten at gaae, at paalidelig Pagt I
kan slutte;
Thi Alexandros selv, og den stridklære Helt Me-
nelaos
Ville med lange Spyd udi Kamp fremtræde om
Qvinden.
255. Hvo af dem skaffer sig Seier, ham Qvinden og
Skattene følge;
Da skal vi andre, naar Venskab og tro Forening
er sluttet
Boe i det frugtbare Troja, men hine skal seile til
Argos,
Til det hestnærende Land, og Achaja med deilige
Qvinder.
- Sligt var hans Ord; men den Gamle foer sam-
men, og bød sine Søller
260. At forspænde sin Vogn, og disse med Hurtighed
lød ham.
Derpaa steg Priamos op, og tilbage han trak udi
Tømmen,
Ogsaa Antenor med ham optreen i den herlige
Vognstoel
Og giennem scaiske Port drog mod Sletten de
herlige Heste.
Da de nu derpaa kom hen imellem Achajer og
Troer

265. Stege fra Vognen de ned paa den alle ernærende
Jordbund,
Ginge saa dernæst frem iblandt de Achajer og
Troer.

Hurtig fremiled' mod dem de Heltes Drot Aga-
memnon,

Samt den snilde Odysseus; hvorpaa de vakke
Herolder

Samlede alt til den hellige Pagt; og i Kummerne
banded

270. Vinen; hvorpaa de med Vand bestænkede Konger-
nes Hænder.

Atreus' Søn, som derpaa uddrog med Hæn-
derne Kniven,

Hvilken bestandigen hang ved hans Glavinds
mægtige Skede,

Snittede Haaret med den af Lammenes Hoved,
som derpaa

Blev af Herolderne deelt blandt Achajers og Troer-
nes Bedste.

275. Høit lød Atridens Bøn mellem dem med udstrakte
Hænder:

Zeus! du vor Fader! som hersker fra Ida, du
ærede store!

Helios, du som skuer paa alt og hører paa
alting;

Floder og Jord! samt J som i Underverdenen
straffe

Alle de døde, naarhelst de har her begaaet en
Meeneed!

280. J være Vidner derpaa! J vogte eedsluttede For-
bund!

Hvis Alexandros kan Menelaos nedlægge i
Kampen,

Lad ham da Helena eie; med hende de samtlige
Skatte;

Da vil vi andre gaae bort i de Havet henvan-
drende Skibe.

Blier Alexandros dræbt af den guldgule Helt
Menelaos,

285. Skulle de Troer os give med Helena samtlige
Skatte;

Dertil erlægge til os de Argiver en passende
Bøde,

Som skal betales endog iblandt de kommende
Slægter.

Dersom en saadan Mulet Priamos' og Priamos,
Ufkom

Ei vil erlægge til mig, naar Alexandros er
faldet,

290. Vil jeg herefter endog fortsætte med Krigen for
Bøden,

Blivende her til jeg kan mit Maal udi Kampen
erlange.

Talende, Lammenes Hals skiar han af med den
grusomme Værtskniv,

Lagde dem derpaa selv end sprællende ned paa
Jorden,

Savnende Livets Kraft; al Styrke berøvet dem
Kniven.

295. Wiin af den større Skaal de derpaa med Bæ-
grene øfte;

Hældte den ud, mens de bad til de aldrigforgaaende
Guder.

Saaledes talede man iblandt de Achajer og
Troer.

Grebe, mægtige Zeus! og I andre ei døende
Guder!

Hvilket et Folk har først forbrudt sig imod vort
Forbund,

300. Gid, at som denne Wiin, deres Hierne, maa
flyde til Jorden,

Deres, med samt deres Børns; deres Koner for-
enes med andre!

Saadan der taltes; men ei dem endnu bøn-
hørte Kronion.

Priamos, Dardanos' Et iblant dem flig Tale
begyndte:

Hører nu mig, I Troer og I velbestemte
Achajer!

305. Jeg vil nu atter gaae bort herfra til det stormfulde
Troja,

Saa som jeg ei har Mod med mit eget Dø at
see min

Elskede Søn ubi Kamp med den stridklære Helt
Menelaos.

Zeus dog allene veed med de samtlige evige
Guder,

Hvilken af begge to Dødslob bestemtes af
Skæbnen.

310. Talande lagde han Lammet i Vognen, den gud-
lige Konge:

Steeg derpaa selv udi den, og trak saa Tømmen
tilbage.

Ogsaa Antenor steeg op med ham i den kunstige
Vognstoel.

Hvorpaa tilbage igien til Troja de styrede
begge.

Hector, Drot Priamos' Søn, og med ham
den ædle Odysseus

315. Affatte først et Sted ved Maal; da dette var
færdigt,

Toge de Lodderne frem, som de rysted i Hielmen
af Kobber,

Hvo der af dem skulde først udfaste den Kobberne
Landse.

Folkene bade for dem, og strakte mod Guderne
Haanden,

Medens man talede saa iblandt de Achajer og
Troer:

320. Zeus! du vor Fader! som hærsker fra Ida! du
ærede store!

Hvilken af disse har først sliq Trætte frembragt
iblandt begge,

Stænk os at denne maa dræbt nedslige til Aidos'
Bolig;

Og at der vorder blant os paa ny tro Forbund og
Venskab!

Sliqt de talte; den rysted den store hielm-
svingende Hector

325. Skuende bort; men frem udi Hast sprang Lobbet
for Paris.

Derpaa de satte sig ned, langs hen udi Rader,
hvor hver Mand

Holdt sin lettravende Hest, hvor de laae, de bro-
gede Baaben.

Derpaa omkring sine Skuldre iforte sin herlige
Rustning

Alexandros den ædle, hiin haarfagre Helenas
Fælle.

330. Rundt om Benene først, han lagde de herlige
Skener,

Begge afpassede vel tilsammen med sølverne
Hægter.

Videre derpaa han sig iforte sin Broder
Lycaons

Pandsker omkring sit Bryst; heel vet del passede
til ham.

Rasted om Skuldrene saa sit Sværd med de søl-
verne Stifter

335. Smeddet af Robber, derefter sit Skiold det væl-
dige store.

Men paa sit modige Hoved han Hielmen den kun-
stige satte

Dækket med Hestehaar, høit vaied en frygtelig
Hielmbuff;

Tog saa sit mægtige Spyd, som var vel afpasset
til Haanden. —

Ligerviis væbned sig og den stridklære Helt
Menelaos.

340. Da nu paa hver sin Side af Skaren de væbned'
 stode,
 Frem blandt de troiske Mænd og Achajerne ginge
 de begge
 Skuende frygteligt hen; saa en Skræk Tilskuerne
 anfaldt,
 Blandt de hestvingende Troer og de velbeseente
 Achajer.

Nær mod hinanden de stod' paa den Plads, som
 forhen var afmaalt,
 345. Svingende hver sit Sværd, forbittret i Hu mod
 hinanden.

Først Alexandros sendte den langt henseende
 gende Landse,
 Rammed' og Atreus' Søn i hans Skjold, jævns-
 formet paa hver Kant,
 Sprængte dog Kobberet ei; thi dens Spids sig
 bøied' tilbage
 Udi det vældige Skjold. Næst ham fremstyrtes
 med Landsen

350. Atreus' Søn Menelaos; Alfaderen Zeus han paa-
 kaldte:

Mægtige Zeus! giv mig Hævn over ham
 som først har fornærmet
 Alexandros hiin Drot og ved mine Hænder be-
 tving ham;
 At man maae gysse derved endog i en sildig
 Alder,
 At fornærme sin Vært, naar han først har Vens-
 skab beviist os. —

355. Talende saa, han svinged og sendte langt:
 fryggende Landse,
 Traf og Priamos' Søn i hans Skiold jævnformet
 paa hver Kant;
 Giennem det skinnende Skiold indtrængte den væl-
 dige Landse,
 Satte sig derpaa fast i det kunstigen gjorte
 Pandsker.
 Ligefor den i Livet indtrængte sig Spydet i
 Kappen,
360. Men ved at bøie sig frem, han slap fra den ræd-
 somme Skæbne.
 Flux drog Atriden ud sit Sværd med de sølverne
 Stifter,
 Løfted det op og hug Hielmknappen; men rundt om
 kring denne
 Udi tre, fire Brud det sprang, og faldt ham af
 Haanden.
 Da veeklaged' Atriden, og saae mod den udstrakte
 Himmel:
365. "Zeus! vor Fader! end dig der er dog ei
 ondere Guddom!
 Paa Alexandros Ondskab sjeg nys mig ventet at
 hævne,
 Men nu i Hænderne brast mit Sværd, ja endog-
 saa min Landse
 Foer unyttigen ud af min Haand; thi ikke jeg traf
 ham..
 Talende saa, foer han frem, og greb i hans
 Hestehaarshielmbuff,

370. Traf ham saa baglænds hen til de velbeseente
Achajer.

Men den broderede Rem fast snored den Bløde i
Halsen,

Hvilken var under hans Hage fast bunden, for
Hielmen at holde.

Bort han nu havde ham slæbt, og erholdt en
uendelig Ære,

Hvis hun ei havde det seet, hiin Datter af Zeus,
Aphrodite,

375. Som rev ham Baandet itu af den kraftigt myr-
dede Dre;

Tom da ledsaged hans Hielm Menelaos' de sene
Hænder.

Denne tog Helten derpaa, og blandt velbeseente
Achajer

Evingende kasted han den; hvor den tog, de tro-
faste Sæller.

Atter fremsprang han igien, med et inderligt On-
ske at dræbe

380. Ham med sit Kobberne Spyd; men flux Aphrodite
udrev ham,

Pet; thi Gudinde hun var, og indhøllede rundt
ham i Taage;

Satte ham saa i sit Kammer det duftende, fuldt
af Virak.

Selv gik hun hen for at kalde paa Helena, hvil-
ken hun mødte

Høit paa det ragende Taarn, mellem talrige troi-
ske Qvinder.

385. I hendes duftende Dragt hun med Hænderne tog,
og bevæged,

Samt tiltalede hende, ret liig den aldrende
Gamle,

Uldspinderinden som spandt den herlige Uld, da hun
boede

I Lakedaïmons Bye, og som selv hun elskede
meget.

Hende ret liig i Figur, Aphrodite, Gudinden, saa
talte:

390. Kom nu; thi Alexandros dig byder at kom-
me til Hiemmet;

Hvor han i Kammeret er paa det kunstigt dreiede
Leie,

Funklende ved sin Dragt og Ynde; ei skulde
man sige,

At fra Kampen han kom med en Helt, men før,
at han vandred

Hen til et Thor; eller sad mens nys han endte
med Dandsen.

395. Saa hun talte, og vækked ved sligt hendes
Harme i Brystet.

Men da hun klarligen saae Gudindens elskværdige
Nakke,

Samt det yndige Bryst, og dertil de funklende
Dine,

Da hun forfærdedes svart, begyndte at tale og
sagde:

Haarde! hvi ønsker du nu ved dette at skuffe mig
atter?

400. Mon du end længere hen blandt de herligt beboede
Byer

Fører til Phrygien mig eller og til det hulde
Mæonien,

Hvis du og der har en Ven, blandt de Folk som
klarligt tale?

Mon fordi Menelaos hiin gudlige Helt
Alexandros

Har betvunget, og ønsker at føre mig stygge til
Hiemmet,

405. Kommer du derfor nu hid, og pønser paa listige
Planer?

Gaa! sæt dig selv hos ham, afhold dig fra Gu-
dernes Veie!

Aldrig du meer paa din Fod bør gaae til Olympen
tilbage;

Men bestandig om ham du klynke, ham nøie du
vogte,

Indtil han gjør dig maaskee til sin Liv, hvad
eller sin Lærne!

410. Did vil jeg ikke gaae (thi dette fortiente vist
Daddel),

For at forskionne hans Seng, da vilde de troiske
Qvinder

Siden forhaane mig; jeg har voldsomme Sorger i
Sindet.

Bred da Gudinden blev, Aphrodite, og ta-
lede saadan:

Tirr mig, Elendige! ei; at jeg ei forlader dig
harmfuld!

415. At jeg ei hader dig saa, som jeg nu dig inderligt
elsker.

At mellem begge jeg ei opvækker en frygtelig
Ufred

Mellem Achajer og Troer; og du faaer en sør-
gelig Ende!

Saa hun talte; da skiald Helena, Zeus'
avlede Datter,

Gik saa indhyllende sig i den hvide Klartfjinnende
Raabe,

420. Taus, ubemærket af alle de Troer; thi Guden
gik foran.

Men da de nærmede sig Alexandros' herlige
Bolig,

Tærnerne atter igien ubi Hast sig vendte til
Arbeid;

Mens til det øvre Gemak hun gik selv den gud-
lige Qvinde.

Til hende hentet' en Stoel Aphrodite, som el-
sker at smile,

425 Som tvært for Alexandros, Gudinden henbærende
satte.

Helena satte sig der, en Datter af Zeus med
Ugiden,

Slog saa sit Pis ned, mens sin Mand hun dad-
lede saadan:

Gid du fra Krigen da kom! o gid at du his-
set var falden!

Dræbt ved den tappre Mand; som var før min
forrige Fælle;

430. Før du jo pralede af, at den stridfiære Helt
Menelaos

Saare du overgik i Kraft, i Hænder og
Spydkast.

Vel, gaa nu hen og byd den stridfiære Helt
Menelaos,

At han igien med dig fremtræder i Kampen; dog
vil jeg

Raade dig vel til Roe; med den guldgule Helt
Menelaos

435. Ei gaae i aaben Kamp; ei tankeløs vove at
stride

Atter med ham; at du ei henstrækkes i Hast ved
hans Landse.

Paris gienfbarede saa, og med Ord tiltalede
hende:

Qvinde! ei krænke du nu mit Sind med fornær-
mende Haansord!

Dengang bescired' mig vel Menelaos ved Hielp af
Athene,

440. Siden kan jeg og ham; os bistaae Guderne
ogsaa.

Men lad os henvende os til Kærlighed her paa
Leiet:

Thi endnu aldrig saadan har Elskov omgivet mit
Hierte,

Selv ei dengang jeg' først fra den yndige Bye
Lakedaimon

Seiled', dig ranende bort, paa de Havet henvan-
drende Skibe,

445. Dengang paa Kranaes De din Elskov jeg nød og
dit Leie,

Som jeg dig elsker nu, og en sødelig Længsel mig
tvinger.

Talende saa gik til Leiet han først; ham
fulgte hans Kone;

Ginge saa begge til Roe paa det konstigen dreiede
Leie. —

Mens gik Atriden i Skaren omkring; han
ligned et Rovdyr,

450. Om han et Sted kunde see den gudlige Helt
Alexandros.

Dog var der ingen i Stand af de Troer og vakke
Forbundne,

At fremstille ham selv for den stridkiære Helt
Menelaos;

Neppes de havde ham skjult af Benskab, hvis no-
gen ham søined,

Da hos dem alle han var forhadst, liig Døden
hiin forte.

455. Mellem dem talende da de Heltes Drot Aga-
memnon:

Hører nu mig, I Troer, Dardaner, og hjælpende
Tropper!

Seiren dog synes at være den stridfiære Helts
Menelaos'.

Helena, Argiverinden derfor, med de samtlige
Skatte

Overantvorde I nu, og erlægge den Bøde, som
Ret er,

460. Som skal betales endog iblandt de kommende
Slægter.

Saa lod Attidens Ord; ham bifaldt de
andre Achajer.

Homers fjerde Rhapsodie.

Guderne havde nu trindt sig om Zeus forsamlet
 til Sæde
 Hist i den gyldene Hal; blandt dem den herlige
 Hebe
 Nektaren skænkede rundt, men de med de gyldene
 Bægre
 Draæ indbyrdes sig til, alt skuende hen imod
 Troja.
 5. Flur forsøgte til Riv Kroniden at opægge
 Here;
 Med dybtfaarende Ord tiltalbe han hende med
 Arglist:
 Menelaos med Hjelp bistaae af Gudinderne
 tvende:
 Here fra Argos Land, og Målkomenæis
 Athene.
 Men langt sidde de dog affides, og ene ved
 Synet

10. Glæde de sig; mens hiin Aphrodite, den smilende
 Guddom,
 Stedse sig nærmer til Hielp, og bort Døds-guderne
 fierner;
 Nys jo frelsed' hun ham, da han selv forventede
 Døden.
 Men dog Seieren vandt hiin stridfiære Helt
 Menelaos.
 Derfor betænke vi vel, hvordan slig Sag skal
 sig ende;
15. Enten den dræbende Kamp nu paa ny, og det
 rædsomme Stridsraab
 Vække vi vil, eller Fred indstifte vi skal mellem
 begge.
 Hvis sligt maatte kun fikert og passeligt worde for
 alle,
 Gierne Kong Priamos' Stad tillod vi at blomstre
 i Velstand,
 Og Menelaos igien hiem Helena bragte til
 Argos.
20. Saa han talde; forbittred' da blev' Athe-
 naia og Here,
 Tæt ved hinanden de sad, mod Troerne lagde de
 Planer.
 Men Athenaia var taus, og ikke hun talde det
 mindste,
 Bred paa Faderen Zeus, vild Harmen sig hende
 bemestred'.
 Here ei mægted' sin Harm i Barmen at dølge,
 men svarde:

25. Grusomme Gud, Kronion! hvad er det for
Ord som du talde!
Vil da min Idræt omsonst, og min Sveed du
gøre unyttig,
Den jeg med Møie udgiød, og trætte selv blev
mine Heste
Mens jeg forsamled' en Hær for Priam og Søn-
ner til Uheld?
Gjør det; men albrigen dig bifalde vi samtlige
Guder.
30. Mægtig fortørnet i Hu Skysamlere Zeus
hende svarde:
Hvad har Priamos vel, hvad Priamos Sønner,
du Grumme!
Giort dig saa meget imod, hvorfor med utvinge-
lig Higen
Ilions Stad du attraaer, hiin prægtig opbygte,
at styrte?
Hvis ikkun vandrende ind giennem Porten, og
mægtige Mure,
35. Svælg Priamos raæ samt Priamos' Sønner du
maatte,
Dertil de øvrige Troer, da mætte du kunde din
Harme.
Gjør som helst du nu vil, at ei denne Trætte i
Fremtid
Skal mellem dig og mig, forvolde en stærkere
Tvedragt.
Sligt dog siger jeg dig, og du lægge dig det paa
dit Hierte:

40. Dersom vel ogsaa engang en By det at styrte mig
lyster;
Hvilken som helst jeg end vil, hvori Mænd, som
du elsker, der lever,
Ei du imodsette dig min Brede, men lade mig
Frihed.
Billig jeg gav nu efter for dig, skøndt med uvil-
ligt Hierte.
Thi saavidt under Sol, og den stjernebedækkede
Himmel
45. Steder der er, som beboes af Folk, som paa Jor-
den leve,
Mest jeg af dem i mit Sind det hellige Ilios
æred',
Priamos selv, og hans Folk, den landsejede
Konges.
Ingen sinde mit Alter har savnet det jevnlige
Maaltid
Offer af Viin eller Duft; os blev denne Ære be-
stemt jo.
50. Derpaa svarede ham den ærværdig' konge
Here:
Vel tre Byer jeg har, som fiære fornemmelig
er' mig,
Argos, samt Sparta dertil, og det vidtudstrukte
Mykene;
Dem ødelægge du kun, hvis dit Hierte de vorde
forhadte:
Ei forsvarer jeg dem, ei heller det vækker min
Brede.

55. Thi modsætter jeg mig, og dem ei tillader at
styrtes,

Intet dog mægter min Id; thi du er i Bælde
den største.

Dog anstaaer det sig ikke at gjøre mit Arbeid
unyttigt!

Jeg er dog ogsaa en Gud, og vor Herkomst er jo
den samme.

Da som den første i Rang mig avled' hiin listige
Kronos,

60. Dobbelt saavel ved min Fødsel, som ogsaa fordi
jeg din Fælle

Kaldes; saasom din Magt jo er over de samtlige
Guder.

Men dog velan! lad os her for hinanden nu ef-
tergive,

Jeg for dig, du for mig; tilsammen de evige
Guder

Følge os skal. Men befael nu du udi Hast
Athenaia,

65. Med at gaae til Achajers og Troernes vældige
Stridslarm,

Prøve, om Troerne ei de vidtberømte
Achajer

Monne begynde først, imod deres Fed, at
frænke.

Hun saa talde; ei trodsig var Guders og
Mennekers Fader;

Strax med bevingede Ord tiltalte han saa
Athenaia:

70. Flux nedil til Hæren iblandt de Achæer og
Troer,
For at forsøge, om ikke de Troer, vidtroste
Achæer
Monne begynde først, imod deres Fed, at
frænke.

Talende saa han opmuntred' Athene, som
higed' alt længe;
Ned fra Olympens Toppe hun svæved' i hurtig
Nedfart.

75. Som naar en Stierne han sender hiin Søn af den
snilde Kronion,
Enten for Sømænd et Degn eller Folkenes vidt-
bredte Hære,
Skinnende, ud fra hvem udstrømme mangfol-
dige Gnister;
Denne liig nedsvæved' nu Pallas Athene til
Jorden,
Frem hun i Midten sprang; og Skræk Tilskuerne
paafaldt

80. Hestebetvingende Troer og de velbestænte
Achæer.

Mangen talede saa, i det han saae til sin
Nabo:

Guten den fæle Krig nu paa ny og den ræd-
somme Stridslarm
Vorde der skal, eller Fred nu stifter imellem os
begge
Zeus, som er Voldgiftsmand for Krig mellem
Menneskets Slægter.

85. Saadan man talede nu imellem Achæier og
Troer.

Hun som en Mand af Gestalt inddrog i Troernes
Brimmel,

Antenoriden Laodokos liig, den stærke Spydhelt,

Søgende, om hun kunde hiin gudlige Pandaros
finde.

Lykaons Søn hun fandt den vakre, den vældige
Kæmper

90. Staaende; om ham i Kreds de vældige Heltes
Rækker

Bæbned' med Skjold, som ledsaged' ham did fra
Kisepos Strømme.

Staaende tæt ved ham med bevingede Ord hun
begyndte:

 Vil du nu mig være lydig, du modige
 Søn af Lykaon?

Tor du en hurtig Piel udsende imod
Menelaos?

95. Da skal af samtlige Troer du Tak vel og Hæder
annamme,

Men af dem alle dog meest af den herskende Drot
Alexandros.

Vist du af ham især modtager heel prægtige
Gaver,

Seer han nu Atreus Søn, den stridfiære Helt
Menelaos,

Segnende ned for dit Skud at bestige det rædsomme
Jldbaal.

100. Nu velan da! saa sigt paa den hæbrede Helt
Menelaos!

Beed til den lykiske Gud, til Apollon, den
bueberømte,

At du af spædsfødte Lam vil ham offre en
Festhekatombe,

Hvis du igien vender hjem til den hellige Bye, til
Seleia.

Athenaia saa talde; den sindbedaaende
adlød.

105. Strax aftog han sin Bue, saa glat, af den
springende vilde

Steengied, hvilken engang han selv dybt traf un-
der Brystet;

Da den af Klippen gik ned; fra Baghold lurende
paa den,

Traf han i Brystet den, og baglænds faldt den
paa Klippen.

Sexten Haandbredder ud, dens Horn var' af Ho-
vedet vorne;

110. Dem en Kunstner i Horn tilskar, han dem fæiede
sammen,

Glattende alting med Glib, og beslog med de gyl-
dene Hager.

Men da han havde den spændt, lod snild han den
synke mod Jorden,

Støttende den; og ham dækked' med Skjolde hans
Venner, de vakre,

For at ei først bidstormed' Achajernes frigeriske
Sønner,

115. Inden Atriden han traf, hiin krigerste Helt
Menelaos.

Pilefoggerets Laag han aabned', og valgde en
Pil sig,

Forhen ubrugt, bevinget, et Væld for de sorteste
Qvaler.

Flux den grusomme Pil paa Strængen han lagde
i Orden;

Bad til den lykiske Gud, til Apollon, den bues
berømte,

120. At han af spædfødte Lam viide offre en Fæsthes
Katombe,

Hvis han igien vendte hjem til den hellige By, til
Seleia.

Greeb Pilhakken med Kraft, samt i Dretarms-
strængen, og drog den,

Strængen op til sit Bryst, og Ternet tæt ind
imod Buen.

Men da i rundere Kreds han spændte den mæg-
tige Bue,

125. Surrede Buen, og Strængen Klang høit, og
Pilen fløi hurtig,

Hvastilspidset, dybt ind i Skaren at trænge
den stræbte.

Dig Menelaos, ei heller Olympens salige
Guder

Glemte, fornemmelig dog hiin Zeus rovsamlende
Datter,

Som sig stillende frem, afværge den giftige
Pilsod.

130. Hun nu saa langt bortholbt den fra Legemet, som
 naar en Moder
 Skiermer mod Gluen sin Søn, som hviler i qvæ-
 gende Slummer;
 Lige hun styrede did den hen, hvor i Beltet de
 ghldne
 Spænder sig sluttede tæt, hvor Pandseret mødte
 den dobbelt;
 Pilen tørnede grumt mod det fastomsluttede
 Belte,
135. Derpaa den borede sig giennem Beltet, med kunst-
 fulde Arbeid,
 Og dybt fæstede sig i det kunstigen formede
 Pandser,
 Samt i den Plade han bar til Bedækning, til
 Værn imod Pile,
 Hvilken ham frelsed især, selv trængte den sig
 giennem denne.
- I den yderste Hud let ridsedes Helten af
 Pilen;
140. Saa at det dunkle Blod, med Fart nedstrøm-
 med af Saaret.
 Som naar med Purpur en Kvinde fra Karien,
 eller fra Mæon
 Farver et Elfeenbeen til Pryd for Hestenes
 Hoved;
 End det i Værelset ligger, og talrige Helte
 attraae
 Bort det at føre, men kun for en Konge til Pryd
 det bestemt er,

145. Hesten saavel til Pynt, som Styrreren ogsaa til
Hæder:

Saadan dig blev' dine Laar besudled' af Blod,
Menelaos!

Samt dine velskabte Been, og de smukke Ankler
forneden.

Derpaa isned' af Skræk hiin Heltenes Drot
Ugamemnon,

Dengang Blodet, det dunkle, af Saaret han saae
nedflyde;

150. Selv han og isned' af Skræk, den stridficære Helt
Menelaos.

Men da han mærked' at Snor samt Hager ei ind
vare trængte,

Pludselig derpaa hans Mod sig samlede atter i
Brystet.

Sukkende dybt iblandt dem saa talde hiin Drot
Ugamemnon,

Holdende Helten i Haand, og hans Benner suk-
kede med ham:

155. Elskede Broder, til Død kun for dig har jeg
sluttet en Edpagt,

Gne dig stillende frem for Achajer at kæmpe med
Troer;

Saasom dig Troerne traf, og den hellige Ed de
har krænkert.

Dog forgives en Ed eller Blod af Lammene
vorder,

Offre af Viin ublended', og Haandtryk, som vi
fløg Liid til,

160. Thi hvis endog ei strax fuldbyrdet Olymperen
har det,

Dog fuldbyrdes engang det, og snarligen skulde
de høbe

Med deres Hoveder selv, deres Qvinde og med
deres Ufkom;

Saa som heel klart jeg det veed i mit Sind, som
udi min Tanke,

Vist der kommer en Dag, da det hellige Ilios
falder,

165. Priamos selv, og hans Folk, hiin landsejvede
Konges.

Zeus den høie Kronid, som hisset i Ethern
throne,

Skal mod enhver af dem selv høit svinge sin ræd-
somme Egis,

Bred over dette Bedrag, ei ufuldbyrdet det
vorder.

Dog, Menelaos, min Sorg over dig skal skræk-
kelig være,

170. Dersom du døer, og du alt har Livets Maal
bragt tilende.

Ekiendfelsesfuld kom jeg da til det heftigentørstende
Argos.

Strax da mindede sig Achajerne Fædrene-
landet;

Da vi forlode, til Moes for Priamos selv, og de
Troer,

Helena, Argos' Barn; dine Been hennuldnede
Jorden,

175. Mens du i Troja laae, ved det ufuldbyrdede
Arbeid'.

Ja da sagde vel En blandt de overmobige
Troer,

Springende om paa din Grav, du hædrede Helt
Menelaos!

Gid Agamemnon saa fuldbyrde sin Brede paa
alle,

Som herhid nu omsonst han har bragt Achajernes
Krigshær!

180. Thi nu vandred' han hjem til de elskede Fædrene-
Egne

Med sine ledige Snekker; forlod hiin Helt
Menelaos.

Saa skal man sige engang; da aabne den vide
Dør sig.

Trøstende ham saa svared' den guldgule Helt
Menelaos:

Fat dig, ei heller endnu jag Frygt i Achajernes
Krigshær!

185. Ei mig den skarpe Pii! har dødelig truffet, men
øverst

Beltet beskiermede mig, det brogede, neden for
dette

Giorden og Pladen dertil, som smedende Mænd
have hamret.

Ham gienstvarende saa tiltalde hiin Drot
Agamemnon:

Åh, gid det var kun saa, du Elskede! o
Menelaos!

190 Dog lad en Læge dit Saar beføle, og lad ham
paalægge

Lægedom, hvilken stiller endog de sorteste
Smerter.

Saa han talde, og bød den ædle Herold
Talthybios:

Hid Talthybios flur udi Hast du falde
Machaon,

Helten, Asklepios Søn, hiin herlige, vakke
Læges,

195. For at besee Menelaos den bjærve Achajernes
Fører,

Hvem en traf med en Pii, en Troer i Bue
fyndig,

Eller en Lykier sig til Roes, men os andre til
Kummer.

Han saa talde; ham ei gienstridigen hørte
Herolden;

Hurtig han vandrede hen mellem Fobberiklædte
Achajer,

200. Speidende rundt efter Helten Machaon; han
øinede denne

Staaende, om ham i Kreds de vældige Helte-
rækker,

Bæbneb' med Skjold, som ham fulgte fra heste-
ernærende Trika.

Dæt ved staaende ham tiltalte med vingede Ord
han:

Kom du Asklepios Søn, dig kalder hiin
Drot Agamemnon,

205. At du kan see Menelaos, den diærve Achajernes
Fører,

Hvem en traf med en Piil, en Troer i Bue
Fyndig,

Eller en Lykier sig til Roes, men os andre til
Kummer.

Sligt var hans Ord; hiins Sind derved
han i Brystet bevæged';

Hurtig i Sværmene de gik til Achajernes vidtstrakte
Krigshær.

210. Men da de kom nu derhen, hvor den guldgule
Helt Menelaos

Saaet stod, og de Ypperste vare forsamlede om
ham

Rundt, og i Midten af dem selv stod den gud-
lige Kæmper —

Hurtig han Pilen uddrog af det tætomsluttende
Belte.

Medens han trak den tilbage sig bøied de spid-
sede Hager;

215. Derpaa han løsned' Beltet, det brogede, ogsaa
forneden

Giorden og Pladen dertil, som smeddbende Mænd
havde hamret.

Derpaa da Vunden han saae, hvor den grusomme
Piil havde truffet,

Sugede Blodet han ud, og lindrende Balsom
igjød

Snild til hans Fader forhen velvillig dem fikæn-
kede Cheiron.

220. Mens de beskæftiged' var' med hiin Raaber
i Kamp Menelaos,
Nærmest' sig midlertid skjoldvæbnede Troers
Rækker;
Men selv hine paa ny sig væbnet', og mindedes
Kampen.
Ikke du slumrende der skulde seet Agamemnon,
den tappre,
Skælvende heller ei, ikke heller uvillig til
Kampen.
225. Men at ile med Kraft til Striden, som Heltens
hædrer,
Thi sine Heste forlod han, og Bognen udjiret med
Kobber,
Baabendrageren holdt dem affides de vælige,
kaade,
Enrymedon, en Søn af Piraios' Søn Pto-
lomaïos,
Ham alvorlig befoel han at nærme sin, dersom
maaskee hans
230. Lemmer en Mæthed betog, mens rundtom han
styrede alting;
Derpaa tilfods han nu selv ombændred i Heltens
Rækker.
Hvem stridlystne han saae af de hurtighenridende
Danaer,
Dem han opmuntred' med Kraft nærstaaende saa
med sin Tale:
Aldrig, argiviske Mænd, I forglemme den
vældige Styrke!

235. Thi Bedragerne Zeus, vor Fader, ei hielpende
bistaaer;

Hvilkesomhelst nu først have, tvertimod Eden,
frænket,

Bisselig Gribbene skal de qvindagtige Legemer
æde;

Vi saa de elskede Qvinder med samt de lallende
Spæde

Bort skal føre paa Skibe, saasnart vi har Byen
erobret.

240 Hvilkesomhelst han nu saae seendrægtig til
Kampen, den fæle,

Hidsig han tugtede dem med slig bebreidende
Tale:

Argos' kæmpende Folk, I skændige, blues
I ikke?

Hvi saa stande I her, forfærdede, ligesom
Ridde?

Som, naar løbende hen over Marken, den vide,
afmatted'

245. Staae der, og heller ei Kraft de nu meer udi
Sindet fornemme;

Saa dan I stande nu selv forfærded', ei heller I
stride.

Dvæle I vel til hid komme Trojanerne, hvor
vore Snekker

Stande med prydede Stavn paa Bredden af Ha-
vet, det skygraa,

For dog at see om sin Haand Kronion da over
Jer holder?

250. Saadan nu bydende rundt han vandred' i
 Heltenes Rækker,
 Kom til de cretiske Mænd paa sin Gang giennem
 Heltenes Tækning.
 Rundt om den modige Helt Idómeneus stod de
 væbned',
 Selv Idómeneus stod blandt de første, i Kraft
 liig et Bildeviin,
 Medens at Meriones opmuntred' de bagerste
 Rækker.
255. Secnde dem sig fryded' de Heltes Drot Aga-
 memnon.
 Og med venlige Ord til Idómeneus saa han
 begyndte:
 Dig jeg, Idómeneus, meest af hesttumlende
 Danaer, hædrer,
 Baade saavel udi Strid, som i hvilken en anden
 Forretning,
 Dgsaa i Gæstemaalslag, hvor Vinen, den hæ-
 drende, dunkle,
260. Argos' de ypperste Helte udi deres Bægere
 blande.
 Thi omendskiøndt vel endogsaa de andre haar-
 fagre Achaier
 Drikke tilskænkede Maal, dit Bæger dog idelig
 opfyldt
 Stander, alt ligesom mit, for at drikke naar Sindet
 det lyster.
 Saadan du ile til Kamp, som du roste dig fore
 hen at være.

265. Ham Eretensernes Drot Idómeneus gav saa
til Giensvar:
Visselig, Atreus Søn, skal jeg din venfaste
Hielper
Være dig, saa som jeg har dig først tilnikket og
lovet.
Dog paaskynd du de andre haarfagre achajiske
Helte,
At vi nu snart kunne kæmpe, fordi de Troer har
haanet
270 Eden, men dem i Fremtid skal Død kun og Rummer
til Giengiæld
Ramme, saasom de selv jo har, tvertimod Eden,
frænket.
Saa var hans Ord; og forbi gik Atriden
heel glad i sit Hierte.
Kom til Hjaerne hen paa sin Gang giennem Hel-
tenes Tykning.
Begge sig rusted' til Kamp, og en Sky Fodfrigere
fulgte.
275. Ligelig som naar en Sky fra sit Baer saae Gieder-
nes Hyrde,
Nærmende sig over Bølgerne hen for Bephyros
Stormvind;
Men da han stander saa fiernt, fulsort den syntes
som Beget,
Drivende hen over Havet og bringer uendeligt
Stormflud;
Seende sligt han giøs, og i Grotten han drev sine
Gieder;

280. Saaledes med de Hjaer, hiin Ungdom, i Strid
behændig,

Hen til den dræbende Krig sig trængte i talrige
Skarer,

Dunkle, opstrittende stivt med Spyde, saavel som
Skjolde.

Seende dem blev glad hiin mægtige Drot Aga-
memnon,

Og tiltalende dem med bevingede Ord han be-
gyndte:

285. I Hjaer, I Drotter for kobberklædte
Achajer!

Her — thi det sommer sig ei at opmuntre — jeg
intet befaler;

Saa som I selv jo byde jert Folk at de drabelig
stride.

Give dog Zeus, du vor Fader, Apollon, og du
Athena!

At der i samtliges Bryst et lignende Mod maatte
være;

290. Da sig skulde Kong Priamos' Bye heel pludselig
bøie,

Ved vore Hænders Kraft erobret, og hærjet ved
Plyndring.

Talende saa forlod han dem der, og gik hen
til de andre;

Hvor han paa Nestor traf, de Nyliers tonende
Taler,

Mens sine Venner han ordned' og muntrede dem
til at stride,

295. Om Pelagon, den store, om Chromios, og om
Alastor,

De omkring Haimon, hiin Drot, og Bias, Fol-
kenes Hyrde.

Først vognkæmpende Helte med Heste, med samt
deres Bogne,

Bag efter dem Fodfolket han stillede de talrige,
tappe,

Bolværk at være i Strid, men de Feige i Midten
han samlede,

300. For at uvillig endog nødtvungen enhver skulde
stride.

Først han de Ypperste bød og gav dem en saadan
Befaling:

Hver at styre sin Hest, og ei tumle sig vild uden
Orden. —

Stolende paa sin Kløgt i at styre, og
Manddom, ei nogen

Enne foran de andre maae søge at stride med
Troer,

305. Heller ei vige tilbage; thi da skal I svagere
vorde.

Men enhver, som fra sin til en fremmed Vogn
monne komme,

Strække sin Landse frem; thi da skal det vorde
langt bedre.

Gaaledes Fortidens Mænd udplyndrede Byer og
Mure,

Medens de saadant et Sind og Mod ubi Brystet
bevarede.

310. Saa dem Oldingen muntred', alt længe i
Krig vel kyndig.
Seende ham sig fryded' hiin mægtige Drot Aga-
memnon,
Og tiltalende ham, med bevingede Ord han be-
gyndte:
Olding, o give dog Gud, som dit Mod sig
bevæger i Brystet,
Saa dine Knæe dig adlød, og gib, at din Styrke
var kraftig!
315. Men den besværlige Alderdom svækker dig, gib
dog en anden
Mand det var, som den bar, og du var imellem
de yngre!
Ham giensvared' derpaa den Gerener, Hest-
tvingeren Nestor.
Gierne, du Atreus Søn, jeg selv vilde være den
samme,
Som dengang da jeg dræbte den gudlige Helt
Creuthalion.
320. Guderne aldrig dog skænded' os Menneſker alt paa
engang;
Hvis jeg en Yngling var dengang, nu derimod
Alderen kommer.
Dog skal jeg være imellem vognkæmpende Helte
og styre
Dem med Raad og med Tale; thi saadant er Ol-
dingers Hæder.
Yngere Helte det bør sig at kaste med Spyd; thi
de ere

325. Senere fødte end jeg, trygt stole de paa deres
Styrke.

Saa var hans Ord; og forbi gik Atriden
heel glad i sit Hierte.

Traf saa paa Peteos Søn, den Hestenes Tumler
Menestheus,

Staaende; rundtomkring, de Athenere kyndig' i
Stridsraab;

Nærmest ved dem stod derpaa hiin paafundsrige
Odysseus,

330. Hvor kephalleniske Mænds ei kraftløse Rækker om-
kring ham

Stode. Thi Folket endnu Krigsbuldret ei havde
fornummet,

Saa som nysskaldte til Strid Hærskarerne frem sig
bevægede,

Hestebetvingende Troer, og Achajer; men dvæ-
lende stode

Disse hvis kommende did vel en anden Achajer-
nes Hærflot

335. Gled' mod Troerne frem, og monne begynde paa
Striden,

Disse nu dadlede flur de hiin Heltenes Drot Aga-
memnon,

Og tiltalende dem, med bevingede Ord han be-
gyndte:

O du Peteos' Afkom, hiin gudopfostrede
Konger,

Samt du, med svigefuldt List udrustet, som søger
kun Binding!

340. Hvi saa forfærbede staae I affides, og vente de
andre?

Eder det sømmede sig imellem de forreste
Helte

Bremmest at stille Jer hen, og i Striden den bræn-
dende møde.

Thi I blive jo først indbudne, endog til mit
Maaltid,

Naar vi achaiiske Helte en Fest for de Ædle
berede.

345. Der har I Lyst at fortære det bradede Kød, og
at tømme

Bægre med qvægende Viin, saalænge som Sin-
det det lyster;

Nu dog med Glæde I saa, hvis endog ti Skæ-
rer Achajer

Glede Eder foran, for at kæmpe med grusomme
Baaben.

Ham saa med bistert Blik tiltalbe den vise
Odysseus:

350. Afkom af Atreus, hvad Ord udslap over
Tændernes Gærde?

Hvorfor kalder i Strid seendragtig du os? —
Naar Achajer

Bække den hidfige Kamp mod de hestebetvingende
Troer,

Da skal du see, hvis du vil, og hvis sligt dig
ligger paa Hjertet,

Telemachs elskede Fader at tumle sig mellem de
første

355. Hestebevingende Troer; sliq Tale i Reiret du
snakker.

Ham saa svared' med Smil hiin mægtige
Drot Agamemnon,

Da han saae han blev vred, og igien tog han Ta-
len tilbage:

Søn af Laertes, du æble, du paafundsrige
Dyffseus!

Ikke bebreider jeg dig fornemmelig, ei jeg
befaler;

360 Thi jeg veed jo hvorledes i dig dit Sind udi
Brystet

Kiender de venlige Raad; thi du tænker det sam-
me som jeg jo.

Rom nu, thi sliqt vilægge vi siden vil, dersom
et haardt Ord

Nys der blev sagt; men de Guder det alt henveire
til Intet.

Talende saa forlod han dem der, og gif hen
til de andre.

365. Draf saa paa Dydeus' Søn, hiin modige Helt
Diomedes,

Som mellem Hestene stod, og de kobberbeslagne
Vogne;

Dæt ved Siden af ham stod Sthenelos, Søn af
Kapaneus.

Men ham dablede flur hiin mægtige Drot Aga-
memnon,

Og tiltalende ham, med bevingede Ord han
begyndte:

370. Bee mig, du Tydeus' Son, den krigeriske
 Hestebetvingers!
 Hvi saa skielver, hvi skuer du ræd hen mod Kam-
 penes Veie?
 Tydeus det aldrig var fiært, saaledes af Frygt sig
 at skiule,
 Men imod Fienderne frem foran elskede Venner
 at stride;
 Saa de fortælle, som saae ham i Kampen; thi
 selv har jeg aldrig
375. Mødt ham, ei heller ham seet; de rose ham frem-
 for de andre.
 Sa saagar uden Hær han vandrede ind i
 Mykene,
 Han, med den gudlige Helt Polyneikes at samle
 en Krigshær,
 Saa som de dengang strede fring Thebens hellige
 Mure;
 Og indstændig de bad dem at give berømte For-
 bundne.
380. Hine var' villig' at give, og alt, hvad de kræved'
 de tilstod;
 Men Zeus ændrede fligt ved at vise uheldige
 Varsler.
 Da de nu ginge derfra, og alt vare langt hen ad
 Veien,
 Og til Asopos de kom, bevoret med Rør og med
 Flodgræs;
 Der nu kom Budskab igien udsendte Achajerne
 Tydeus.

385. Utter han gif, og han traf de talrige
Kadmeioner

Graadsende i Etrokles', den mægtige Kæmper
Baaning.

Selv ikke der, skøndt fremmed, den hestenesthyrende
Tydeus

Skækkedes, skøndt han var mellem mange Kad-
maier ene;

Men opfordrede dem til at kæmpe, og seired' i
Alting

390. Lettelig; thi med Hielp saadan bistod ham
Athene.

Brede herover i Sind de Kadmæer, hestsporende
Helte,

Da han siden gif bort forsamlede mange i
Baghold,

Evende halvhundred' i Tal; blandt dem der
vare to Drotter,

Majon, hiin Haimons Søn, som var liig de
evige Guder,

395. Og Autophonos Søn, den trodsige Helt Poly-
phontes.

Tydeus endogfaa dem paasendte vanærende
Dødslod;

Alle han dræbte; kun En han skæned', at vandre
til Hjemmet;

Nemlig hiin Majon han sendte, adlydende Guder-
nes Varsler.

Tydeus Atoleren var saadan; men en Søn han
har avlet,

400. Slettere vel udi Strid, dog i Folkforsamlingen
bedre.

Saa han talde; ham ei giensvared' hiin
Helt Diomedes,

Fuld af Verbødighed for den ærværdige Konges
Daddel.

Men ham svared' hiin Søn af den hæbrede
Riæmper Kapaneus:

Atrens Søn, du ei lyve, du evner jo Sandhed
at tale!

405. Vi over Fædrene høit os rose at være i Mand-
dom;

Ogsaa vi har jo Thebens spyportede Sæde
erobret,

Bringende færre Folt bidhen under Krigsgudens
Mure,

Fulde af Liid til Gudernes Tegn, og Olymperens
Bistand.

Med deres egen Daarskab sig hine selv styrte
i Døden;

410. Derfor ei Fædrene os jævnføres i Vre du
sætte.

Ham nu med bistert Blik giensvared' hiin
Helt Diomedes:

Ricere! du sidde taus, og min Tale du vise dig
lydig.

Thi jeg fortørnes ei paa Agamemnon hiin Folkenes
Hyrde,

Naar han befaler at stride de velomsteente
Achajer.

415. Ham skal hædrende Roes ledsage, ifald de
Achajer

Twinge de Troer med Magt og erobre det hel-
lige Troja,

Dog er hans Kummer og stor, naar Achajerne
overvindes. —

Men nu velan, lad os ogsaa erindre den vældige
Styrke.

Saa var hans Ord, og han sprang i Rust-
ning fra Bognen til Jorden,

420. Frygtelig rungede Kobbret omkring den hidfige
Konges

Bryst; hvorudover end selv den Modige Skræk
sig bemestred'.

Ret som mod Strandens Bred, den brusende
Bølge fra Havet

Ruller sig idelig op, af Zephyros bid
bevæget;

Ude paa Havet den først sig taarner, men siden
derefter

425. Ind imod Landet den brudt høit tordner, og rundt
omkring Odden

Evulmet den hæver sin Top, og Bovernes Skum
den udspyer;

Saadan i hobeviid frem sig bevæged' de Danaers
Skarer

Uophørlig til Kampen. Enhver af Drotterne
Sine

Styrede; men de andre gik tause, — ei skulde
du sige,

430. At saa talrig en Hær dem fulgte med Stemme i
 Brystet —
 Tause af Urefrygt for Hersterne; rundt omkring
 alle
 Glimtede brogede Baaben, i hvilke de hyllede
 hendrog'.
 Troerne ligesom Faar, der tilhøre den Rige i
 Gaarden,
 Stande i tusindevis, som Melken den hvide ham
 yde,
435. Brægende uafbrudt, mens Lammenes Stemme
 de høre;
 Rundt i den vidstrakte Hær saa hævede Troernes
 Skrig sig.
 Saa som ei samtliges Raab var eens, eller Stem-
 men den samme,
 Mens deres Maal vare blanded'; rundt fra vare
 Heltene kaldte.
 Ures opmuntrede her, men hist blaasiet
 Athene,
440. Rædsel tillige, og Frygt, og Uvedragt umætte-
 lig ibrig,
 Ures' hiin myrdende Guds Veninde og Søster
 tillige;
 Lille hun først sig rustet til Kampen, men siden
 derefter
 Stemmer sit Hoved hun høit imod Himlen, og
 vandrer paa Jorden.
 Gienfædig Splid nu endog hun denne gang kasted'
 iblandt dem,

445. Vandrende hen giennem Hæren, forøgende Mændenes Sukke.

Men da til selv samme Sted de kom nu, og
mødte hinanden,

Sammen de støbt da Skjold, og Spyde, og
Mændenes Styrke,

Rustet' i Pandser af Erts, dernæst navlbugede
Skjolde

Stævne de nær mod hinanden, høit hæved' sig Bul-
der af Vaaben.

450. Baade løb Beeklagekrig, og Seierens Raab der
imellem,

Dræbende Mænds, og de Dræbtes; i Blod hen-
svømmede Jorden.

Som regnsfuldende Strømme, der ned fra Bjer-
gene flyde,

Blande i snevre Dal de mægtig henskylende
Bande,

Ud af de vældige Løb i den dybt udhulede Af-
grund;

455. Fiernt deres brusende Lyd paa Biergene Hørdet
fornehmer;

Saa blandt de kæmpende Mænd opstod der Skrig
og Forvirring.

Først Antilochos traf en bevæbnet Helt af
de Troer,

Tapper iblandt de første, Talysios' Søn
Echepolos,

Først han skød ham i Hielmens, den hestehaars-
hullede Hielmknep,

460. Ind i hans Pande sig fæsted', og trængte sig ind
 giennem Benet
 Kobberbeslagene Spids; og Nat omhylled' hans
 Dine.
 Sen han styrtede, ret som et Taarn, udi Kam-
 pens Vælde.
 Men da han faldt, ved hans Been saa ham greb
 hiin Drot Eliphenor,
 Avlet af Chalkodon de ædle Abanters Be-
 hersker;
465. Iorig fra Pilene drog han ham bort for at hurtig
 han kunde
 Ham frarøve hans Vaaben, kun stakket dog vared'
 hans Idræt.
 Thi da han flæbte den Døde, ham øined' den
 fikke Agenor,
 Og i hans Side, som saaes, da han bøiede ned
 sig, ved Skjoldet,
 Han med det Kobberne Spyd ham traf, og løste
 hans Lemmer.
470. Saadan forlod ham hans Land; over ham opstod
 der et Arbeid',
 Møiesfuldt for Achajer og Troer; da disse, liig
 Ulve,
 Styrtede frem mod hinanden, en Helt nedfældte
 den anden.
 Derpaa Anthemions Søn nu traf Talamo-
 neren Uias,
 Kraftig ungdommelig skien, Simoisios; fordum
 hans Moder,

475. Vandrende ned fra Ida ved Simois Bredder
ham havde

Født, da hun sine Forældre ledsaged', at see deres
Hjorder.

Derfor de gav ham det Navn Simoeisios; ikke
sin Pleie

Han giengieldte de kiære Forældre; thi stakket
hans Livstid

Var; han blev fældet med Spyd af hiin modige
Riæmper, af Uias.

480. Saa som da foran han gik, han i Brystet ham traf
ved den høire

Borte; det kobbene Spyd sig ligesrem ud giennem
Skuldren

Trængte, men plat imod Jorden henvaldt han
i Støvet liig Poplen,

Som paa en sumpig Eng i det store Morads er
opvoget

Glat, men Grenene dog fremvoktede ere i
Toppen;

485. Hvilken en vognsammenføiende Mand med Ternet,
det blanke,

Fælded' til Hjulenes Ring paa den prydede Vogn
dem at krumme;

Men henvisnende nu ved Bredden af Floden den
ligger;

Saa dan Anthemions Søn, Simoeisios, fældede
Uias,

Gudoprunden. Mod ham saa i brogede Pandser
Antiphos,

490. Priamos Søn, hentasted' den spidsede Landse i
Sværmene.

Ham han ei traf; men Leukos, hiin herlige Ven
af Odysseus,

Ramte han lige i Lykken, da bort han flæbte
den Døde;

Paa ham han styrtede hen, den Døde udfaldt
ham af Haanden.

Over hans Drab i sit Sind blev Odysseus mæg-
tig forbittret;

495. Vandred' igiennem de Første, bevæbnet med blin-
kende Kobber,

Stod der sig nærmende tæt, og svinged' den straa-
lende Landse,

Blikkende rundt omkring. Men Troerne traf sig
tilbage

For spydsvingende Helt. Forgæves han Spydet ei
fæstet,

Men hiin Priamos Søn, den uægte, Demofoon
traf han,

500. Som didkom fra Abydos, fra Heste, som hurt-
tigt løbe.

Opbragt over sin Ven ham traf med sin Landse
Odysseus

Ind i hans Linding, og ud sig trængte af mod-
satte Linding

Kobberbeslagne Spids; og Nat omhylded' hans
Dine.

Dumt det løb, da han faldt, og Baabnene run-
gede om ham,

505. Bort nu de første sig drog, med samt hiin straa-
lende Hektor;

Bældig Urgeierne freg', og de trak deres Døde
tilbage;

Stormede derpaa langt videre frem. — Apollon
blev harmfuld,

Som det fra Pergamos saae, og opmuntred' de
Troer ved Raabet:

Modig I Hestebetvingere, I Troer, ei viger
af Kampen

510. For de Ugeier! thi ei er af Steen eller Jern deres
Legem',

At mod det ridsende Kobber det mægter at staae
naar de rammes.

Ikke Achilleus engang, hiin Søn af den haarfa-
gre Thetis

Riæmper; ved Skibene hist sindnagende Brede han
nærer.

Saadan nu talde fra Byen den rædsomme
Gud; de Uchaier

515. Muntred' hiin Datter af Zeus, hiin hædrede Tri-
togeneia,

Vandrende hen giennem Hæren, hvorhelst seend-
drægtig hun saae dem.

Skæbnen besørede nu hiin Amarynkide
Diores;

Thi med en kantet Steen blev han saaret tæt nede
ved Anklen,

Ind i det høire Been, der saarede Thrakernes
Drot ham

520. Peiros, Imbrasos Søn, som kommen var hid
fra Ainos.

Baade hans Sener saavel, som og Been tilfulde
den frække

Steen sønderknusede, men han selv paa Ryggen
i Støvet

Styrtes, og begge Hænder mod elskede Venner
han strakte,

Udendende Sjelen ud. Men Peiros. som havde
ham fældet,

525. Fled, og stødte sin Landse tæt ind ved Navlen,
saa alle

Larme paa Jorden udfled, og Nat omhylled
hans Dine.

Ham bidstormende Thoas Atoleren traf med
sin Landse

Ind i hans Bryst over Borten; hans Spyd sig
fæstede i Lungen.

Tæt ham nærmed' sig Thoas, og traf den vældige
Landse

530. Derpaa ud af hans Bryst, mens han drog sit Glas-
vind, det skarpe,

Dermed midt over Maveen ham hug og berøvede
Livet.

Dog han ei Baabnene tog; thi rundtom stode hans
Venner,

Thraffer med toppede Haar, og med vældige Spyd
udi Hænder,

Hvilke, hvor stor han end var, dertil hvor vældig
og ædel,

535. Trængte ham bort fra sig; tilbage han vigenbe
stødtes.

Saa i Støvet de begge udstrakte laae ved hin-
anden,

Denne en Thraker, og hiin en Kobberbeskiermet
Epeier,

Drotter; men mange rundtom blev' dræbt' af de
andre tillige.

Ei deres Arbeid nu kunde en Mand omvæn-
drende dable,

540. Som usaaet endnu, og af skarpen Robber ei
truffet,

Vandrede mellem dem rundt, hvis Pallas Athene
ham ledte,

Tagende ham udi Haand, bortfiernende Skubbe-
nes Vælde.

Thi af Troernes Hær, og Achaiernes, mange
paa hiin Dag

Forlængs ned udi Støvet udstrakte laae ved hin-
anden.

1935. November 10th. The first of the series.

(1935)

and the first of the series.

(1935)

and the first of the series.

(1935)

and the first of the series.

(1935)

and the first of the series.

(1935)

and the first of the series.

(1935)

and the first of the series.

(1935)

and the first of the series.

(1935)

and the first of the series.

(1935)

and the first of the series.

(1935)

